

професійного досвіду авторів представлено детальну схему нормативного правового та технічного нормативно-правового регулювання створення та функціонування корпоративних бізнес-архівів електронних документів в Республіці Білорусь.

Ключові слова: бізнес-архіви, інформаційні ресурси, електронний документ, електронний документообіг.

On the basis of currently in force information law of the Republic of Belarus, normative legal, technical normative legal and methodological documents of the Department for Archives and Records Management of the Ministry of Justice, professional experience of the authors has been derived a detailed diagram of the normative legal and technical normative legal regulation of the establishment and processing of enterprise business archives of electronic documents in the Republic of Belarus.

Key words: business archives, information resources, electronic document, electronic document flow.

УДК [005.92:004.63]:340.13(477)

Віталій Цимбалюк

ЗАКОНОДАВЧЕ РЕГУЛЮВАННЯ У СФЕРІ ЕЛЕКТРОННОГО ДОКУМЕНТООБІГУ ЯК СКЛАДОВА ПРАВОВОГО ІНСТИТУТУ ЩОДО ІНФОРМАТИКИ: У АСПЕКТІ ЮРИДИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕЛЕКТРОННОГО УРЯДУВАННЯ

У статті акцентовано увагу на окремі проблеми законодавчого регулювання у сфері електронного документообігу як складової правового інституту про інформатику: в аспекті юридичного забезпечення електронного урядування.

Ключові слова: право, інформація, інформатика, електронний документообіг, електронне урядування.

У порядку постановки проблеми у загальному плані та її зв'язку із важливими науковими та практичними завданнями пропонуємо звернути увагу на відповідність законодавства України щодо інформації, інформатизації окремим положенням Конституції України, у тому числі й у контексті його відношення до такої підгалузі спеціальної частини інформаційного права як право про архівну справу (або архівне право). З точки зору теорії інформаційного права архівне право у повній мірі екстраполюється на положення суспільних відносин, пов'язаних із видами діяльності щодо створення, поширення, збирання, використання, одержання, зберігання, охорони та захисту інформації з урахуванням технологій її об'єктивізації (прояву). Тобто в інформаційному праві архівна справа розглядається як функція, що знаходить прояв в інформаційних відносинах у цілому та як функція, від якої залежить реалізація інших правовідносин, пов'язаних із зберіганням і доступом та отриманням документної інформації, зокрема з певних архівів. У сучасних умовах науково-технічного прогресу в галузі інформатики саме вона визначила у комп'ютерній техніці, комп'ютерних технологіях телекомунікації такі соціально-технічні та соціально-технологічні масові явища як інформатизація суспільства,

держави, формування інформаційного суспільства. Під впливом здобутків інформатики (у розумінні її як науки і практики автоматизації інформаційних процесів) виникла можливість впровадження і електронного документообігу, як складової електронного урядування, у тому числі й в архівній справі. Проте при цьому виникає запитання: наскільки у галузевому законодавстві, що регулює діяльність органів державної влади, у тому числі щодо архівної справи, гармонізовано положення п. 12 ст. 92 Конституції України¹. У зазначеній нормі Основного закону країни формалізовано суспільний принцип, що, поряд з іншими конституційними нормами-принципами, визначає основні положення існування, будови і розбудови українського суспільства на рівні суверенної, самостійної держави: **виключно законами України визначаються організація і діяльність органів виконавчої влади, організація інформатики.**

З аналізу чинного законодавства щодо інформації, інформатизації, інформаційного суспільства та іншого, пов'язаного з ними, виникає запитання: а чи не випадково інформатика як правове поняття потрапила до Конституції України? На нашу думку, інформатику не випадково вклю-

чено як правову категорію до неї. В умовах інформаційного суспільства інформатика відіграє роль бази документалістики, у розумінні останньої не тільки як науки та відповідної навчальної дисципліни, а й як сфери суспільних відносин, у тому числі в аспекті електронного документообігу та електронного урядування.

Аналіз останніх опублікованих досліджень, в яких започатковано розв'язання проблем реалізації законодавчого регулювання у сфері електронного документообігу у складі правового інституту щодо інформатики, у тому числі в аспекті юридичного забезпечення електронного урядування, зокрема й у контексті архівного права, свідчить, що зазначеній площині знань як комплексних, міжгалузевих правовідносин у вітчизняній юридичній науці належної уваги не надавалося. Окремі основні аспекти архівного права, зокрема на рівні такого його джерела як архівне законодавство, розглядалися у контексті інституціоналізації структури спеціальної частини інформаційного права на базі розгляду положень його загальної та особливої частин у рамках такого інституту як право щодо зберігання інформації та похідних від нього: права доступу до інформації та права отримання інформації². Окремі питання зазначеної проблематики розглядалися автором цієї статті у контексті кодифікації інформаційного законодавства³. Дещо про відображення інформатики як правової категорії висвітлено нами у спеціальній публікації⁴. У зазначених наукових дослідженнях також зроблено конструктивно-критичний аналіз публікацій окремих вітчизняних та зарубіжних дослідників інформаційного права, серед них – І. В. Аріста, К. І. Беляков, В. І. Гурковський, О. О. Золотар, Р. А. Калюжний, Г. М. Красноступ, О. В. Кохановська, Б. А. Кормич, В. А. Ліпкан, А. І. Марущак, А. М. Новицький, В. Г. Пилипчук, В. Я. Тацій, В. О. Шамрай, М. Я. Швець, В. К. Шкарупа та ін.

Щодо виділення невирішених раніше частин порушеної загальної проблеми, пропонуємо звернути увагу на таке. У законодавстві України про інформацію, інформатизацію, електронний документообіг, як правової бази формування та розвитку електронного урядування, до цього часу не знайшло розвитку положення п. 12 ст. 92 Конституції України щодо прямого законодавчого визначення інформатики як системоутворюючого об'єкта організації і діяльності органів виконавчої влади, організації статистики та інформатики. Ця проблема також екстраполюється і на Закон України «Про Національний архівний фонд та

архівні установи»⁵, зокрема в аспекті функціонування архівних установ як органів державної виконавчої влади.

Метою цієї публікації є висвітлення результатів дослідження, що проводяться нами у рамках теми НДР «Методологія кодифікації інформаційного законодавства» (РК УкрІНТЕІ № 0110U001020) Науково-дослідного центру правової інформатики Національної академії правових наук України. Основне її завдання полягає у площині визначення проблем та шляхів їхнього вирішення щодо системного законодавчого регулювання у сфері електронного документообігу як складових правового інституту третього рівня, що базується на правовому інституті другого рівня – права інформатики в аспекті юридичного забезпечення розвитку електронного урядування (як правового інституту четвертого рівня). У системі інформаційного права (як складової гіперсистеми права) інститутом першого рівня визначаються правовідносини щодо інформації. На зазначеному, як методологічній установці, пропонується подальший виклад основних положень результатів дослідження.

Виклад матеріалу обґрунтування отриманих наукових результатів пропонується почати із зазначення положень ст. 6 Конституції України, що органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених нею межах і відповідно до законів України. Це зумовлює і необхідність конститування (структуризації) правовідносин щодо організації і діяльності органів державної влади (зокрема державної виконавчої влади) за відповідними сферами, напрямками, галузями суспільної діяльності щодо інформації, її прояву у документах. Так, наприклад стосовно архівної справи, як виду спеціальної інформаційної діяльності, у тому числі у структурі організації органів виконавчої влади, системоутворюючим юридичним джерелом є спеціальний законодавчий акт – Закон України «Про Національний архівний фонд та архівні установи». У преамбулі цього Закону зазначено, що ним регулюються відносини, пов'язані із формуванням, обліком, зберіганням і використанням Національного архівного фонду, та інші основні питання архівної справи. У ст. 2 Закону, де визначається зміст законодавства України про Національний архівний фонд та архівні установи, зазначається, що воно базується на Конституції України і складається з цього Закону та інших нормативно-правових актів України, прийнятих відповідно до нього.

У контексті конструктивної критики, з точки зору загальної теорії права, зазначене положення (ст. 2 Закону) пропонується відзначити не зовсім коректним з точки зору юридичної когнітології: воно викликає неоднозначну правову рефлексію у різних суб'єктів права. Зокрема, юридично некоректним можна вважати включення у норму Закону, що розглядається, до структури законодавства інших нормативно-правових актів. У контексті герменевтики права до зазначеного визначення норми більш доречним є застосування формулювання «правове регулювання суспільних відносин щодо Національного архівного фонду та архівних установ». При такому формулюванні стає зрозумілим, що правовідносини щодо архівної справи регулюються законодавчими актами та підзаконними нормативно-правовими актами. Під підзаконними нормативно-правовими актами слід розуміти такі нормативно-правові акти, що видаються на реалізацію законів уповноваженими на те законодавчою владою, іншими органами державної влади, зокрема, органами державної виконавчої влади. Проте і при такому формулюванні назви статті, немовби за правовим полем цього Закону залишається частина його мети, визначеної у преамбулі: відносини, пов'язані із формуванням, обліком, зберіганням і використанням Національного архівного фонду, та інші основні питання архівної справи. Тобто, спостерігається внутрішня колізія розуміння законодавчих норм, яку можна визначити простіше у змісті народного англійського прислів'я, пов'язаного з граматикую англійської мови: читаємо Манчестер, розуміємо Ліверпуль. Такі колізійні формулювання правових положень щодо інформаційної сфери суспільства, в умовах формування глобального інформаційного суспільства та його відображення у законодавстві України, ще можна порівняти і з старозавітною частиною Біблії, де мова йде про те, як люди у стародавньому Вавилоні намагалися побудувати вежу до небес. Їхню зухвалість Бог припинив досить просто: будівничих позбавив єдиної мови для розуміння у спілкуванні (комунікації). Це можна розуміти у контексті того, що, хоча люди говорили ніби однією мовою, але вони не розуміли один одного, як наслідок – управлінський хаос. У результаті будівництво вежі до небес у Вавилоні припинилося.

На методологічному рівні, якщо застосовувати сутність цієї біблійної притчі як образу до стану та розвитку інформаційного законодавства України, можна зробити таке узагальнення. На перший погляд, законодавство України щодо

інформації має велику кількість спеціальних галузевих, інституційних, фрагментарних законів, підзаконних нормативно-правових актів. Проте вони недостатньо гармонізовані, стандартизовані, уніфіковані як із положеннями Конституції України, так і між собою, як галузева гіперсистема права, а тому законодавчі положення мають здебільшого статус декларацій. Обов'язковість виконання нормативно-правових актів в Україні, поряд з високим рівнем правової ентропії, нівелюється великим рівнем правового нігілізму у суспільстві, державі, окремих осіб. Зазначене можна розглядати як загрозу, виклик національній безпеці в інформаційній сфері суспільства.

Як свідчать спостереження за практикою інформатизації суспільства, нині комп'ютерна (електронно-обчислювальна, цифрова) техніка та комп'ютерні технології через здобутки інформатики (у розумінні її як науки і практики документування інформації за допомогою механізованих та автоматизованих (комп'ютерних) систем) широко застосовуються у різних галузях, напрямках, видах державного управління, у різних органах державної виконавчої влади, зокрема і тих, провідною, спеціальною функцією яких є діяльність щодо інформації. Окремі із цих органів державної виконавчої влади вже мають спеціальні системоутворюючі їхню діяльність закони. Серед них, для прикладу, з метою дослідження пропонуємо на прикладному системному правовому аналізі здійснити часткове дослідження Закону України «Про Національний архівний фонд та архівні установи». При цьому слід звернути увагу на питання визначення сутності інформатики у змісті окремих її законодавчих положень у ньому. Прямого вживання і визначення інформатики як юридичного терміну у цьому законодавчому акті немає. Отже, з точки зору формальної логіки, можна констатувати, що застосування здобутків інформатики у діяльності державних органів влади є таким, що суперечить п. 12 ст. 92 Конституції України. Проте опосередковано питання, пов'язані із інформатикою, як комплексною правовою інституцією у складі архівної справи (архівної діяльності), визначені у зазначеному Законі у ст. 37, де йдеться про матеріально-технічне і кадрове забезпечення архівних установ. Зокрема у абз. 1 зазначено, що матеріально-технічна база архівних установ включає не тільки будівлі, споруди, земельні ділянки, інвентар, а й *комунікації, засоби механізації та автоматизації архівних робіт* тощо. У абз. 3 статті також вказано, що

органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування зобов'язані забезпечувати архівні установи, в яких зберігаються документи Національного архівного фонду, що належать державі, територіальним громадам, не тільки відповідними приміщеннями, кадрами, а й **засобами механізації та автоматизації архівних робіт**, іншими матеріальними ресурсами та технологічним обладнанням.

Проте у ст. 1 Закону визначення зазначених правових категорій архівної справи немає (зокрема, що розуміється у цьому законі під комунікаціями, засобами механізації та автоматизації архівних робіт, матеріальними ресурсами та технологічним обладнанням). У ст. 2 цього Закону також немає прямої законодавчої інкорпорації та консолідації, його легального зв'язку з іншим законодавством (зокрема, законодавством про інформацію, телекомунікації, зв'язок тощо).

Опосередковано правовідносини щодо архівів визначаються також фрагментарно у такому системоутворюючому юридичному джерелі інформаційного права як Закон України «Про інформацію»⁶. Зокрема, у ст. 6 Закону, де визначаються гарантії права на інформацію, зазначено, що, серед іншого, право на інформацію забезпечується: створенням механізму реалізації права на інформацію; створенням можливостей для вільного доступу не тільки до бібліотечних і музейних фондів, інших інформаційних банків, баз даних, інформаційних ресурсів, а й до **архівних фондів**. При цьому, як загальні правові норми визначено: обов'язок суб'єктів владних повноважень інформувати громадськість та засоби масової інформації про свою діяльність і прийняті рішення; обов'язок суб'єктів владних повноважень визначити спеціальні підрозділи або відповідальних осіб для забезпечення доступу запитувачів до інформації; здійснення державного і громадського контролю за додержанням законодавства про інформацію; встановлення відповідальності за порушення законодавства про інформацію. У п. 3 ст. 7 Закону, де йдеться про охорону права на інформацію, визначається, що забороняється вилучення і знищення як друкованих видань, інформаційних банків, експонатів, документів із бібліотечних, музейних фондів, так і з **архівних фондів**, крім встановлених законом випадків або на підставі рішення суду.

Проте, визначаючи види інформації за змістом у ст. 10 Закону України «Про інформацію», законодавець не дає у переліку їх як виду – архівної інформації. На доктринальному рівні про існування такої інформації можна говорити лише

на підставі тлумачення останнього у переліку – «інші види інформації». Також у контексті правовідносин щодо архівної інформації можна розглядати за її сутністю і поділити на такі види: інформація про фізичну особу; інформація довідково-енциклопедичного змісту; інформація про стан довкілля (екологічна інформація); інформація про товар (роботу, послугу); науково-технічна інформація; податкова інформація; правова інформація; статистична інформація; соціологічна інформація; інші види інформації.

Аналізуючи положення п. 2 ст. 12 Закону України «Про інформацію», в якому мова йде про інформацію довідково-енциклопедичного змісту (характеру), також можна знайти вживання правової категорії, де поняття архіву є визначальним. Так, визначаючи основні джерела інформації довідково-енциклопедичного характеру, серед енциклопедій, словників, довідників, рекламних повідомлень та оголошень, путівників, картографічних матеріалів, електронних баз та банків даних, мереж та систем, а також довідок, що видаються уповноваженими на те органами державної влади та органами місцевого самоврядування, об'єднаннями громадян, організаціями, їхніми працівниками та автоматизованими інформаційно-телекомунікаційними системами, також вживається така категорія як **архіви різноманітних довідкових інформаційних служб**.

У п. 3 ст. 12 зазначено, що правовий режим інформації довідково-енциклопедичного характеру визначається законодавством та міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Проте законодавства України, зокрема, спеціального Закону, де у назві застосовується категорія «довідково-енциклопедична інформація», як визначальний окремий об'єкт правовідносин, немає. Отже, питання спеціального законодавчого регулювання щодо довідково-енциклопедичної інформації у законодавстві України залишається відкритим, публічно-правовою прогалиною, «білою плямою».

Далі пропонуємо розглянути сутність правовідносин щодо такого здобутку інформатики як **електронний документообіг**. З юридичної точки зору існує системоутворюючий його спеціальний законодавчий акт⁷. Як зазначено у преамбулі Закону України «Про електронні документи та електронний документообіг», він встановлює основні організаційно-правові засади електронного документообігу та використання електронних документів. Звернемо увагу на легальну інкорпорацію та часткову консолідацію

цього Закону з інформаційним законодавством. Так, у ст. 3 Закону, де мова йде про законодавство про електронні документи та електронний документообіг, зазначено, що відносини, пов'язані з електронним документообігом та використанням електронних документів, регулюються Конституцією України, Цивільним кодексом України, законами України «Про інформацію», «Про захист інформації в автоматизованих системах», «Про державну таємницю», «Про телекомунікації», «Про обов'язковий примірник документів», «Про Національний архівний фонд та архівні установи», цим Законом, а також іншими нормативно-правовими актами. Частковість легальної інкорпорації та консолідації Закону, що аналізується, визначається тим, що у ньому є дві юридичні колізії: посилання на назву Закону України «Про захист інформації в автоматизованих системах» (цей закон у новій редакції має нову назву) та включення до законодавства ще якихось «інших нормативно-правових актів». Серед іншого, це свідчить про недостатність наукової бази при створенні цього Закону. А також вказує на вади легальної інкорпорації та консолідації законодавства, що розвивається за концепцією ситуативності, фрагментарності. Вирішення цієї проблеми стане можливим тільки завдяки переходу до концепції кодифікації законодавства України про інформацію, що визначена у Основних засадах розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007–2015 роки⁸.

Кілька слів про такий здобуток інформатики, як можливості *електронного урядування*. 13 грудня 2010 р. Кабінет Міністрів України схвалив Концепцію розвитку електронного урядування в Україні⁹. Метою Концепції є визначення засад та створення умов для досягнення європейських стандартів якості послуг, забезпечення відкритості та прозорості діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування, а також виконання основних положень Програми економічних реформ на 2010–2014 рр. «Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна влада». Проте розробники цієї Концепції, як нормативно-правового акта Уряду України, чомусь не зробили легального зв'язку його із Конституцією України.

У цій Концепції електронне урядування розуміється як форма організації державного управління, що сприяє підвищенню ефективності, відкритості та прозорості діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування з використанням інформаційно-телекомунікаційних технологій для формування нового

типу держави, орієнтованої на задоволення потреб громадян.

На першому етапі (2011–2012 рр.) реалізації Концепції було передбачено *розроблення необхідної нормативно-правової та нормативно-технічної бази*, зокрема щодо надання адміністративних послуг в електронній формі, а також єдиних стандартів, протоколів і регламентів взаємодії суб'єктів електронного урядування, їхня гармонізація з міжнародними стандартами. У порядку конструктивної критики слід зазначити, що у цій Концепції, відповідно до п. 12 ст. 92 Конституції України, треба було б вказати на необхідність розробки відповідного законодавчого акта про електронне урядування. Проте до цього часу такого законодавчого акту Парламентом України не прийнято. Отже, можна констатувати, що урядове рішення самими структурами Уряду не виконується.

У зв'язку із зазначеним вище напрошується загальний висновок про те, що у органів державної влади не існує ключового уніфікованого розуміння інформатики як системного феномену суспільних відносин, як об'єкта чи предмета права. Виникає запитання: що ж розуміється під інформатикою як правовою категорією?

У структурі державних технічних стандартів України (ДСТУ) існує напрям стандартизації – Інформатика (01.140.20)¹⁰. З аналізу назв ДСТУ цього підрозділу випливає, що мова у них іде здебільшого про інформацію та документацію, захист інформації, бібліотечну та видавничу справу тощо. Державний стандарт ДСТУ 2392-94 (Інформація та документація. Базові поняття. Терміни та визначення) подає таке *визначення інформатики* (пункт 4.2.13): галузь знань, що досліджує функції, структуру та розповсюдження інформації, а також керівництво інформаційними системами¹¹.

У 2003 р., в паспорті спеціальності 01.05.01 – теоретичні основи інформатики та кібернетики ВАК України¹² було визначено їхній спільний зміст як напрямок наукових досліджень і формулу цієї спеціальності. За цією формулою інформатика та кібернетика у науковому змісті є взаємопов'язаними за сутністю поняттями, що є складовими фізико-математичних наук і визначені наступним чином у єдності змісту як галузь науки: «*Інформатика та кібернетика* – це галузь науки, що розробляє математичні основи створення комп'ютерних систем, їхнє застосування для розв'язування складних інформаційних проблем, а також розробляє та вивчає загальні математичні моделі предметних

областей, орієнтованих на їх відображення в комп'ютерному світі».

Із таких формулювань інформатики розглядати її у широкому розумінні як об'єкт правовідносин неможливо, адже право регулює суспільні відносини.

У одному із підручників з навчальної дисципліни «Інформатика»¹³ подано таке її визначення. Інформатика – це галузь науково-технічної діяльності людини, яка вивчає структуру і загальні властивості інформації, а також закономірності та методи її створення, зберігання, пошуку, оброблення, представлення і використання в різних сферах людської діяльності.

Виходячи із зазначеного, а також ґрунтуючись на результатах дослідження інших наукових джерел у взаємозв'язку із сутностями інформатизації та інформаційного суспільства, пропонуються такі висновки і визначення перспективи подальших розвідок.

Передусім, пропонується сформулювати універсальне поняття інформатики як правової категорії на рівні наукового консенсусу як напрямку, сфери, галузі суспільних відносин пов'язаних із документуванням інформації, документалістикою, документознавством.

У сучасному розумінні інформатика (подібно до метрології, статистики, що також були трансформовані за сутністю із наукових дисциплін в інститути суспільних відносин), як правова категорія може розглядатися у трьох аспектах: як сфера суспільних відносин; як галузь науки; як навчальна дисципліна. За змістом формулювання інформатики як галузі суспільних відносин, пропонується таке, що може виступати як універсальне (мета-визначення):

Інформатика – це галузь суспільних відносин, пов'язаних із розробкою, створенням, впровадженням, застосуванням документованої інформації, наукових знань щодо комп'ютерних систем для задоволення потреб людини, суспільства, держави на основі предметних сфер (галузей, напрямків, функцій) їхньої спільної життєдіяльності.

Це визначення інформатики, як правової категорії, у повній мірі екстраполюється на зміст понять інформатизації, інформаційного суспільства в цілому, а також електронного документообігу і електронного урядування зокрема.

Із сказаного вище, як комплексної проблемної ситуації, можна запропонувати такі перспективні напрями подальших наукових розвідок та впровадження їх у правотворчість, правозастосування та правову освіту:

1. На реалізацію положень п. 12 ст. 92 Конституції України на законодавчому рівні слід у Законі України «Про інформацію» дати визначення інформатики як правової категорії. Відповідно, у галузевих законодавчих актах (у тому числі Законі України «Про Національний архівний фонд та архівні установи») внести легальне посилення на Закон України «Про інформацію».

2. Перейти до політики державного управління законотворчим процесом в інформаційній сфері згідно з концепцією, визначеною в Основних засадах розвитку інформаційного суспільства – кодифікації законодавства про інформацію, розробки та прийняття Кодексу України про інформацію.

3. Концептуально відмовитися від створення окремих спеціальних законодавчих актів щодо визначення та регулювання нових напрямків, видів, галузей, сфер суспільних відносин щодо інформації, інформатики, інформатизації, інформаційного суспільства. Таким чином припинити фрагментарне законотворення в інформаційній сфері. У разі визнання необхідності законодавчого регулювання певних правовідносин щодо інформації, інформатики, інформатизації, інформаційного суспільства тощо, до прийняття Кодексу України про інформацію, такі зміни і доповнення пропонується робити на базі Закону України «Про інформацію».

¹ Конституції України. – К.: Парламент. вид-во, 2011. – 40 с.

² Цимбалюк В. С. Інформаційне право (основи теорії і практики): монографія. – К.: Освіта України, 2010. – 388 с.

³ Цимбалюк В. С. Інформаційне право: концептуальні положення до кодифікації інформаційного законодавства: монографія. – К.: Освіта України, 2011. – 426 с.

⁴ Цимбалюк В. С. Інформатика як об'єкт правовідносин // Інформація і право. – 2012. – № 1 (4). – С. 108–112.

⁵ Про Національний архівний фонд та архівні установи: Закон України від 24 груд. 1993 р. № 3814-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 15. – Ст. 86.

⁶ Про інформацію: Закон України від 2 жовт. 1992 р. № 2657-XII, в редакції Закону № 2938-VI від 13 січ. 2011 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 32. – Ст. 313.

⁷ Про електронні документи та електронний документообіг: Закон України від 22 трав. 2003 р. № 851-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 36. – Ст. 275.

⁸ Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007–2015 роки: Закон України від 9 січ. 2007 р. № 537-V // Відомості Верховної Ради України. – 2007. – № 12. – Ст. 102.

⁹ Про схвалення Концепції розвитку електронного урядування в Україні [Електронний ресурс]: розпорядження Кабінету Міністрів України від 13 груд. 2010 р. № 2250-р. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2250-2010-p>. – Назва з екрана.

¹⁰ Каталог нормативних документів 2008: у 2 т. Т. 1. – К.: ДП «УкрНДНЦ», 2008. – 399 с.

¹¹ Інформація та документація. Базові поняття. Терміни та визначення: ДСТУ 2392-94. – Вид. офіц. – К.: Держстандарт України, 1994. – 41 с.

¹² Паспорт спеціальності 01.05.01 – теоретичні основи інформатики та кібернетики: Про затвердження паспортів спеціальностей [Електронний ресурс]: постановою президії Вищої атестаційної комісії України від 2 лип. 2003 р. № 23-07/7. – Режим доступу: rada.gov.ua. – Назва з екрана.

¹³ Інформатика. Комп'ютерна техніка. Комп'ютерні технології: підручник. – 2-ге вид. – К.: Каравела, 2007. – С. 9.

В статье обращено внимание на отдельные проблемы законодательного регулирования в сфере электронного документооборота как составляющей правового института об информатике: в аспекте юридического обеспечения электронного управления.

Ключевые слова: право, информация, информатика, электронный документооборот, электронное управление.

Calculated problems of legislative regulation of the electronic document as part of the legal institute of informatics: the legal aspect of e-government.

Key words: law, informatics, electronic documents, e-governance.